

РЕШЕНИЕ

№ 1528

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **940** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Авиокомпания „България Еър“ АД, чрез процесуалния си представител юрк. Д., срещу решение № 5275 от 16.11.2023 г., постановено по НАХД № 9158 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 273 от 19.06.2023 г., издадено от началник ГПУ-С. към РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, с което на касатора, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че не са посочени изчерпателно законовите разпоредби, които са нарушени. Сочи, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа конкретен състав на административно нарушение, като чрез посочването ѝ не се изпълняват изискванията

за пълнота на правното основание. Не са посочени изрично и изчерпателно императивните разпоредби на паспортно-визовия режим, които са нарушени, нито са посочени доказателства, които обосновават конкретното нарушение. Основание за налагане на административно наказание не може да бъде бланкетна норма, както се поддържа и от съдебната практика. Посочва аргументи, че пътникът не бил преминавал външни граници на ЕС, за да му е необходима виза, следователно не е осъществено нарушение. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът – началникът на ГПУ С., към РД ГП-Аерогари, ГДГП-МВР, чрез юрк. К., оспорва жалбата, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 13.05.2023 г. командир на отделение ГПКК Аерогара С. извършил гранична проверка на Аерогара С. на пристигащите пътници с полет FB 432 от П. за С.. Около 15.00 часа за проверка се явила угандската гражданка Lufafa N. V., [дата на раждане] . По време на проверката било установено, че угандската гражданка притежава единствено еднократна единна виза, издадена на 05.05.2023 г. от КС на Франция в У., валидна от 10.05.2023 г. до 09.06.2023 г., с разрешен срок за пребиваване от 15 дни и нямало предпоставки тя да бъде допусната на територията на страната. Бил съставен протокол за отказ за влизане в страната на угандската гражданка, съгласно чл. 8 ЗЧРБ за това, че лицето не притежава валидна входна виза или друго разрешение за пребиваване в страната. За така установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 260/02.06.2023 г. на превозвача „България Еър“ АД, като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП. Съдът е изложил и правните си изводи за безспорност на извършеното нарушение.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съдът намира възраженията на касатора за издаване на НП в нарушение на чл. 57 ЗАНН, за неоснователни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид това са издадени при спазване на процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането на оспорващото дружество, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. „б“ от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба - чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вменява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 ЗЧРБ.

В случая угандската гражданка Lufafa N. B. не е притежавала валидна виза или разрешение за пребиваване, като това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по преvoза.

В чл. 8, ал. 2 и ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в Република България, като по делото не се установяват и дори не се твърдят посочените обстоятелства. Поради това угандската гражданка не попада в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава и съответно неосъществения контрол по нейното наличие от страна на касатора, води на основание за ангажиране на отговорност за превозвача.

Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Ш. пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген).

Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административнонаказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на касатора и е наложил санкция по реда на чл. 51 ЗЧРБ в предвидения от закона минимален размер 2 000 лева. Така определената санкция е справедлива и

съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 ЗАНН.

Достигайки до същите изводи, настоящият състав намира, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лева, на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5275 от 16.11.2023 г., постановено по НАХД № 9158 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

ОСЪЖДА „България Еър“ АД да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи сумата от 80 лева разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: